

Højesteressdom, men det endte med, at den ærede Ordfører blot bad mig som Jurist at føre Beviset for ham. Jeg tror, at det vilde være ugørligt, jeg tror, at den ærede Ordfører ikke paa nogen som helst Maade vil lade sig overtyste; jeg anser det for øvrigt for aldeles uformødent at føre noget Bevis, de reelle Privilegiens juridiske Lovmedholdelighed er, saaledes som ogsaa udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam), aldeles uangribelig; han mente vel, at man dog skulde føre et Bevis, men den Ting turde være slaaet fast. Det har oprindeligt ikke været saa, og det kan omtvistet, om det, som den suveræne Konge i 1842 tilsagde for de da eksisterende Apotekers Vedkommende, var nødvendigt. Det kan derfor være ganske naturligt, at Ørsted har udtalt sig tvivlende. Jeg tænker, at Ørstedes Raisonnementer faldt paa den Tid; jeg ved for Resten ikke, i hvad Anledning det var, han udtalte sig, men formodentlig har det været i Anledning af Resolutionen. Men denne er nu en Gang falden, og det er blevet Ret, fordi den Fortolkning, som er opstillet, er bleven accepteret og fulgt af Regeringen igennem et Tidsrum af 60 Aar; det kan man ikke komme fra; der behøves derfor ikke at føres noget Bevis. Om der med Hensyn til enkelte ældre Privilegiehavere skulde kunne rejses Tvivl endnu, da kunne vi rolig lade Sagen bero, indtil vi virkelig skulle afløse — det er kun 10 af 84, det drejer sig om — først da er det Tid at undersøge, hvem der falder ind under Afløsningsretten, særlig om ogsaa de 10 gøre det. — Den ærede Ordfører omtalte mit Lovforslag saaledes, som om det hovedsagelige Øjemed med det skulde være at befordre de farmaceutiske Kandidaters Interesse. Det være langt fra mig. Jeg har sagt og skrevet i Apotekerkommissionen, at vi have aldeles intet at gøre med de farmaceutiske Kandidaters Interesse, det er Landets Tarv, det drejer sig om, og først i anden Række, og for saa vidt det kan bestaa med det almene Vel, kunde det være rart, om man tillige kunde gavne dem. At Lovforslaget vilde gøre dette, er kun Følgen af, at det i Samfundets Interesse forlanges, at Ihænderen af en Bevilling selv skal forestaa Apotekets Drift. Derfor vil den Omstændighed, at der gaar saa mange farmaceutiske Kandidater ledige, ingenlunde for mig være noget Motiv til at fortsætte den Praksis, jeg har søgt at komme ind paa ved Meddelelsen af ny personlige

Bevillinger, for saa vidt det overhovedet lader sig forsvare.

N. Pedersen: Den højtærede Justitsminister udtalte før, at efter den Stilling, Udvalget har indtaget, og efter de Udtalelser, der ere fremkomne i Betænkningen, antog han ikke, at Udvalget eller Tingets Medlemmer overhovedet tilstrækkelig havde sat sig ind i den Betænkning, som Apotekerkommissionen i sin Tid havde afgivet. Jeg kom derved til at tvivle om, hvorvidt den højtærede Minister kender den lille, korte Betænkning, som Udvalget har skrevet, thi hvis den højtærede Minister havde kendt den, vilde det straks være faldet ham i Øjnene, at den i en mærkelig Grad er overensstemmende netop med den Kommissionsbetænkning, den højtærede Minister har været med til at skrive, og navnlig da den lille Del af Kommissionsbetænkningen, som den højtærede Minister har et særligt Ansvar for. Jeg maa maaske tillade mig ganske kort at anstille nogle Sammenligninger. Betænkningen er jo kun meget kort, og det er kun nogle faa Citater, jeg skal tage af vor egen Betænkning. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse Navnene paa de paagældende Kommissionsmedlemmer og enkelte Citater af Kommissionsbetænkningen, som jeg vil sammenstille med Folketingets Betænkning. Naar vi fra vor Side sige, at en Ordning ikke er bleven forsøgt, hvorved man har søgt at komme bort fra de reelle Apotekerprivilegier, er det jo et Faktum, at der ikke foreligger eller har foreligget noget som helst Lovforslag, som gaar ud paa en Afløsning af disse Privilegier. Men naar vi paa den anden Side udtale Ønsket om, at Spørgsmaalet maa løses derved, at man gaar til en Afløsning, saa tror jeg, at det er i fuld Overensstemmelse med Kommissionsbetænkningen. Den Del af Betænkningen, som jeg særlig skal henholde mig til, er afgiven af 4 af Kommissionens Medlemmer, nemlig af Falbe-Hansen, Hempel, Møller og Rump. Disse 4 Medlemmer udtale her i Betænkningen, at de anse det for forsvarligt at komme til en Ordning, som kan være heldig for Staten og for Publikum; de fremdrage forskellige Forhold, som kunne tale for og imod; de sige, der er Ting, som tale for at blive ved det bestaaende, og der er Ting, som tale for at komme til en anden Ordning. Men efter at de ere gaaede frem og tilbage og have nævnt, hvad der talte til Fordel for